

ЗАТОЧЕНИЦИ

Т. Александрову

От заник слънце озарени,
алеят морски ширини;
в игра стихийна уморени,
почиват яростни вълни ...
И кораба се носи леко
с попътни тихи ветрове,
и чезнете в мъгли далеко
вий, родни брегове.

И някога за път обратен
едва ли ще удари час:
вода и суша - необятен,
света ще бъде сън за нас!
А Вардар, Дунав и Марица,
Балкана, Странджа и Пирин
ще греят нам – до гроб зарица
сред споменът един.

Рушители на гнет вековен-
продаде ни предател клет
служители на дълг синовен
осъди ни врага заклет ...
А можехме, родино свидна,
ний можехме с докраен жар
да водим бой – съдба завидна! -
край твоя свет олтар.

Но корабът, уви, не спира;
все по-далеч и по-далеч
лети, отнася ни ... Простира
нощта крилото си – и веч
едва се мяркат очертани
на тъмномодър небосклон